

Nr.1

April 1971

2.årg.

Pris 50 öre

RØDE STJERNE

Organ for Kommunistisk Studentlag i Bergen

NKP VED SKILLEVEIEN

Den siste tids utvikling i NKP har vært preget av kampen mellom to linjer. I alle avgjørende ideologiske spørsmål har den byråkratiske partiledelsen konsekvent fraveket marxismen-leninismen og stilt seg på reformistiske standpunkter. Klarest kommer dette til uttrykk i den lettvinne, men uholdbare illusjonen om "fredelig, demokratisk vei til sosialismen" og i teorien om "hele folkets stat".

De revolusjonære kreftene i partiet har tatt opp kampen mot de reformistiske illusjonene, samtidig som de har påpekt nødvendigheten av å gjennomføre prinsippene om demokratisk sentralisme, kritikk og sjølkritikk. Dette skjedde til å begynne med innad i partiet. Men

revisjonist-ledelsen har gjennom medlems-eksklusjoner, oppsigelse av journalister i Friheten og andre tiltak klart demonstrert at de ikke ønsker enhet, men i stedet forsøker å skremme folk inn på sin linje.

Når revisjonist-ledelsen ikke lenger er villig til å løse motsigelsene med diskusjon og demokratisk meningskamp, betyr dette at enhet i partiet ikke lenger er mulig. De revolusjonære kreftene i partiet må derfor samle seg om Marxist-Leninistisk Front og ruste seg til en total konfrontasjon med partiledelsen på kommende landsmøte.

NKP har ærerike tradisjoner som arbeiderklassens fortropp. Kampen mellom de to lin-

jene i partiet er snart inne i sin mest skjerpede fase, og alle ærlige kommunister vil måtte ta standpunkt: Skal NKP ytterligere forfalle til et oppsamlingsparti av diverse opportunistiske elementer, eller skal partiet gjenreises til arbeiderklassens revolusjonære fortropp?

Gjenreisinga av partiet vil bli en relativt langvarig oppgave. På kort sikt må målet være å isolere RTL-klikken, for hovedmotsigelsen i partiet går nettopp mellom denne byråkratiske "ledelsen" og de ærlige revolusjonære. Utfallet av kampen mot revisjonistledelsen vil bli bestemmende for det grunnlaget marxist-leninistene skal bygge på når det gjelder gjenreisinga av en revolusjonær fortropp i Norge.

AKTIV STØTTE TIL MARXIST-LENINISTISK FRONT I NKP FRA K-stud. i BERGEN I KAMPEN MOT REVISJONIST-LEDELSEN !

Kommunistisk Studentlag i Bergen ble opprettet våren 1969 etter en splittelse i det daværende bredt anlagte Sosialistisk Studentlag. K-stud skulle ha som sin hovedoppgave å føre ut NKPs politikk på Universitetet i Bergen, og fungere som en støtteorganisasjon for partiet. Flere av lagets medlemmer ble også snart medlemmer av KU og arbeidet aktivt her.

Det ble i løpet av høsten 69 klart at det fantes motsigelser i K-stud - en god del av medlemmene hadde til dels sterk kritikk av NKP/KU -ledelsen å komme med, og frem på vinteren 1970 slo disse motsigelsene ut i full blomst. Det ble snart klart at det her var tale om en kamp mellom to linjer - en revisjonistisk-reformistisk linje representert ved RTL-klikkens lokale løpergutter i KU, og en revolusjonær marxist-leninistisk linje. Flertallet i laget sto på den revolusjonære linjen og forlangte at laget skulle vedta en politisk

plattform som sa klart fra om at lagets politiske grunnlag skulle være den revolusjonære teorien marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning, og føre sin politikk på dette grunnlaget. Motsigelsene i laget viste seg snart å være uløselige, og det revolusjonære flertallet overtok etter hard ideologisk kamp ledelsen i laget mens revisjonistene trakk seg ut. Like etter splittelsen mottok de av K-studs medlemmer som også hadde medlemsskap i KU et brev om at de ikke lengre var ønsket i KU og at de "hadde satt seg selv utenfor". To andre KUere som hadde stått marxist-leninistene nær under kampene ble ganske enkelt "glemt" av den lokale KU-ledelsen og har siden ikke hørt noe mer fra KU. Dette er bare noen få eksempler på hva som skjer med dem som prøver å stå på et revolusjonært standpunkt i NKP/KU idag: mens det stadig blir høyere under taket mot høyre i disse organisasjonene blir døren slått hardt igjen mot venstre.

Andre eksempler som klart og entydig forteller oss hva revisjonist-ledelsen driver med overfor ærlige revolusjonære er eksklusjonene av marxist-leninister fra NKP særlig i Oslo i den siste tiden. I løpet av det siste året er da også motsigelsene mellom revolusjonære og revisjonister blitt stadig mer skjerpet bl.a. fordi at de revolusjonære i partiet har funnet det nødvendig med en åpen konfrontasjon med revisjonist-ledelsen. Det første skritt i retning av en åpen konfrontasjon var den erklæring som revolusjonære NKPer vedtok å sende ut den 22. mai 1970 (publisert under titelen "Opprørsfanen er heist" i RØDE FANE nr.4, 1970) og opprettelsen av Marxist-Leninistisk Front i NKP.

K-stud har hele tiden stått de revolusjonære i NKP/KU meget nær, og anser opprettelsen

Til side 3 (nederst).

SITUASJONEN I N.K.P. IDAG

Norges kommunistiske parti kallar seg sjølv for eit marxist - leninistisk parti. Alle som er litt inne i marxist - leninistisk teori veit at eit slikt parti skal vera arbeidar-klassen sin fortropp i sitt land. Det skal vera eit reidskap for denne klassen til å gjennomføra den sosialistiske revolusjonen, knusa det kapitalistiske statsapparatet og oppretta proletariatet sitt diktatur. Derfor må det ha ein fast organisasjonsstruktur og ein skikkeleg marxist-leninistisk teori.

Fyller så NKP denne oppgåva i dag? I mest heile etterkrigstida har den teoretiske skoleringa i partiet vorte forsømd. Ein har jamvel inntrykk av at denne sida av partiarbeidet har vorte bevisst sabotert av dei revisjo-

nistiske toppleiarane i partiet. Sentrale studieopplegg har til nyleg vanta heilt. Dette har ført til at ærlege partimedlemmer har mangla den støtte dei har hatt krav på for å utvikla seg til gode kommunistiske kadrar. Mange har freista å setja seg inn i marxismen-leninismen på eiga hand. For å få fullt utbytte av studiane er det likevel naudsynt å kombinera dei med praktisk innsats i klassekampen. Dette kan best gjerast dersom sentrale organ legg opp ein samla plan for studiane og det arbeidet dei skal munna ut i.

Kvifor har så revisjonistane i sentralstyret forsømd eit så viktig område? Er det fordi medlemane då skulle verta lettare å hanskast med? Etter mindre dei veit om marxismen-leninismen og dei som har grunnlagt han, etter

DÅRLIG RUSTET TIL
KLASSEKAMP ER ...

... DEN SOM STOLER PÅ
REVISJONISTISKE
LEDERE

Kampen mot EEC må være anti-monopolkapitalistisk!

Den norske arbeiderklassens viktigste aktuelle kampføpplage er å hindre at monopolkapitalen tvinger Norge inn i EEC - et av monopolkapitalens viktigste redskaper i dens stadig stigende utbytting av Europas arbeidende folk.

I Norge finnes en bred motstand mot EEC, og vi har to organisasjoner som arbeider for å hindre at Norge går inn som medlem.

Vi har for det første Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i EEC. Denne vil unngå EEC ved parlamentariske virkemidler. Man mener at dersom et flertall av folket går mot EEC i en folkeavstemning eller 38 stortingsmenn stemmer mot EEC, er slaget vunnet. Men om noe slikt skjer vil det bare bety en utsettelse; Den norske monopolkapitalen har aldri gitt seg så lett. Folkebevegelsen er ikke konsekvent anti-kapitalistisk og anti-imperialistisk idet ledelsen stadig framstiller imperialistorganisasjoner som OECD og NATO som positive alternativer til EEC. Dermed ser ledelsen i Folkebevegelsen bort fra klasseinnholdet i EEC-spørsmålet og er derfor også uvillige til å ta hensyn til Dyrtida som mobiliseringsgrunnlag. En virkelig motstand mot EEC må ta sikte på å mobilisere folket nå, til direkte aksjoner mot monopolkapitalens forberedende EEC-tiltak, som medfører en stadig stigende forverring av levende for flertallet av det norske folket.

Den andre anti-EEC-organisasjonen er Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid, som tar utgangspunkt i folkets livsinteresser ved å framheve Dyrtida som det viktigste aktuelle uttrykket for kapitalismens allmenne ekspansjonstendens, og som vil mobilisere folket til direkte aksjoner mot EEC og Dyrtid under arbeiderklassens ledelse. Arbeiderklassen er den største klassen, den som står i det mest direkte motsetningsforhold til og har de rikeste erfaringene å bygge på i kampen mot monopolborgerskapet. Bare med arbeiderklassen i ledelsen vil folket være i stand til å slå monopolkapitalens framstøt tilbake.

Arbeiderkomiteen er en organisasjon som er skapt av arbeiderklassens egne mest framskredne, og ikke en organisasjon som er blitt gitt dem ovenfra, slik tilfellet må være med Folkebevegelsen.

At Folkebevegelsen har trukket til seg en god del virkelige EEC-motstandere, trass i ledelsens borgerlige linje for arbeidet er en kjennsgjerning og

en god ting - men hvordan har dette vært mulig? Jo, som en borgerlig ledet organisasjon har den hatt tilgang til hele borgerskapets propaganda-apparat - presse, radio, fjernsyn.

Folkebevegelsen er en bred organisasjon hevder ledelsen; den vil samle alle EEC-motstandere i en felles front uansett motiver og argumentasjon. Arbeiderkomiteen, hevder man, er en innsnevret front, siden den forutsetter arbeiderklassens ledelse i kampen og siden den tar utgangspunkt i Dyrtida. Men i praksis har det vist seg at det er Folkebevegelsen som har framstått med en sektersk linje. Dette takket være ledelsens gjentatte avslag på tilbud om konkret samarbeid fra EEC-motstandere utenfor organisasjonen, som ikke har vært villig til å underkaste seg dens borgerlige linje. (Jfr. Haugstads svar på invitasjoner fra Arbeiderkomiteen til samarbeid på konkrete aksjoner).

Hvor har så Norges Kommunistiske Parti plassert seg i kampen mot EEC? Av de to organisasjonene har NKP valgt å arbeide innenfor Folkebevegelsen. På bakgrunn av det vi alt har sagt viser dette mere om NKP enn det gjør om Folkebevegelsen.

Ved å satse på Folkebevegelsen svikter NKP sin rolle som arbeiderklassens framste kamporgan og fornektet de innsikter og erfaringer arbeiderklassen har tilkjempet seg i klassekampen. Å gå inn på framstillingen av EEC som en trusel mot alle nordmenn, uten å vise til det norske monopolborgerskapets rolle i EEC-spørsmålet - uten å trekke fram klasseinnholdet i det nasjonale spørsmål, er objektivt en støtte til det norske borgerskapet idet en slik linje vil så forvirring og være en hindring for folket i å se hvem som er dets sanne fiender.

Konklusjonen for alle NKP-medlemmer som har avslørt partiledelsens likvidatoriske politikk, må være å gå med i Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid's arbeid, fordi dette er den eneste av de to organisasjonene som har muligheten i seg til å kunne hindre monopolkapitalens EEC-framstøt på lang sikt, og til stadig å kunne oppsummere og utvikle kampen mot EEC slik at den kan settes inn i sitt rette perspektiv - kampen for sosialisme i Norge.

vanskelegare vert det for dei å avsløra leiinga sin revisjonisme og halehengspolitikkk til venstresosialdemokratane i SF.

Når så endeleg presset frå medlemane, saman med økonomiske motiv i form av studietilskot frå staten fekk topp-revisjonistane til å oppretta Marxistisk Opplysningsråd, sytte dei for at skadeverknadane av den auka studieverksemda skulle verta så litan som råd var. Berre gode revisjonistar eller halvtrotskistar som nyleg hadde gått ut av SF fekk ha noko med studieopplegga å gjera.

Resultata kjenner vi. Tannlause utgreingar som mest er opptekne av å forsvara og dekkja over leiinga si revisjonistiske line. Mao Tsetung, som framfor nokon annan har peika på den nære samanhengen mellom teori og praksis og som skarpast har avslørt den moderne revisjonismen, er sjølsagt bannlyst. Medan dette kan føra til at toppampane får sitja ei tid til i leiinga, har det vore til uboteleg skade for mange medlemmer som ikkje har fått høve til å gjera bruk av Mao Tsetung si skapande vidareutvikling av marxismen-leninismen i sin innsats i klassekampen.

Den revisjonistiske politikken til toppleinga har ført til at partiet i dag står svekka både politisk og organisatorisk. Manglande skolering av kadrane saman med Kreml-revisjonistane sitt svik førde til stort fråfall i rekkene under den verste anti-kommunistiske hetsen her i landet. Denne tendensen har halde fram jamvel etter at vi på andre kantar har fått eit revolusjonært oppsving, også i vårt eige land. Medlemstalet er sørgjeleg lågt og går nedover ettersom dei eldre partimedlemene fell frå. Som fortropp for arbeidarklassen er partiet ikkje

Forts. side 3.

til å ta alvorleg lenger. Nkp har ikkje leia streikar eller andre masseaksjonar på lang tid. Sjølv når det gjeld Reidar T. Larsen- klikken sitt yndlingsområde, den borgarlege parlamentarismen, er tendensen tilbakegang eller stagnasjon. Ved siste valet fekk NKP 1,1 % av røystene. I følgje siste gallupen ville resultatet i dag verta om lag det same. Alt dette viser klårt at RTL- klikken sin revisjonistiske politikk ikkje har tillit i massane. Partiet er i dag i oppløysing innad og i ferd med å isolerast andsynes arbeidarklassen.

Kva gjer så NKP- leiinga i denne situasjonen? Set dei i gang målretta studiar i marxismen- leninismen, Mao Tsetung si tenkning med sikte på å få i gang massearbeid som både kan styrkja partiet sine kadrar og tene arbeidarklassen sin kamp? Langt ifrå. RTL - klikken har funne sitt svar på krisa i partiet. Det er ein utveg der revisjonismen fritt kan utfolda seg. NKP skal rekruttera folk frå andre sosialistiske organisasjonar og grupperingar. Gamle "furubotnikarar" og halvtrotskistiske element frå SF vert mottekne med opne armar. Ingen krav vert stilde. Alt kan koma inn. Her gjeld det berre å få medlemstalet til å stabilisera seg.

Det viser seg likevel at dette ikkje er noka varig løysing. Oppslutninga vert så alt for liten. Det neste steget er difor logisk nok ein samanslutning av NKP og SF. "De fastlåste partifronter må brytes opp" kunngjer ei overskrift i "Friheten" nr. 11 1971. Artikkelen er skriven av redaktør Arne Jørgensen og skulle såleis vera representativ for toppleiinga i partiet. I første omgang er det snakk om felleslister ved kommunevalet til hausten, Men formuleringar som "--å medvirke til at enheten blandt venstreinnstilte vokser", "(det) -- vil igjen kunne slå ut i konkrete positive resultater ved neste parlamentariske styrkeprøve", peikar i retning av eit permanent samarbeid, eventuelt samanslutning mellom NKP og

SF. Her er det altså at RTL - klikken ser sitt framtidige fangstfelt for medlemsverving.

Men, vil kanskje nokon innvenda, vert ikkje dette gjort for å få eit best mogeleg utgangspunkt i kampen mot EEC og for eit sosialistisk Noreg? Ein slags folkefront og einheitsparti etter mønster av Dimitrov sin plan for ein einheits- og folkefront mot facismen i 1930-åra?

RTL - klikken sin omfamning av Dimitrov i det siste viser heilt tydeleg at det er dette dei vil ha oss til å tru. Ei slik framstilling er ei rein forfalskning av alt som Dimitrov stod for. For samla kamp mot facismen set Dimitrov som minstekrav at striden skal vera antikapitalistisk og retta mot facismen. For å få politisk samling (partisamling), krev han m.a. at partane i det minste må vera einige om å styrta borgarskapet sitt herredømme på revolusjonært vis, oppretta proletariatet sitt diktatur og å organisera oppbygginga av partiet på grunnlag av den demokratiske sentralismen. (Georgi Dimitrov om enhetsfrontens og folkefrontens problemer, Forlaget Oktober, Oslo 1970, s.117-118). NKP- leiinga stettar knapt krava sjølve, og det må vera klårt for alle at SF - leiinga er milelangt frå dei. RTL- klikken har meldt NKP inn i den av dei to organisasjonane mot EEC heer i landet der i alle fall leiinga ikkje kan skuldast for å stå på eit antikapitalistisk grunnlag. Proletariatet sitt diktatur ser ut til å ha vore eit tabuord mellom revisjonistane i partiet dei siste åra, og parolen om fredeleg overgang til sosialismen er for lenge sidan godteken som den einaste "respektable" veg for NKP. I ein slik situasjon verkar det nærmast som blasfemi når revisjonistane påkallar Dimitrov.

Er så NKP sin attendegang ein følgje av revisjonistleiinga sin politikk eller

er det eit resultat av dei objektive tilhøva i Noreg? Er det med andre ord i det heile grunnlag for revolusjonært arbeid her i landet? Har RTL - klikken vorte nøydd å føra den politikken dei gjer?

Ser ein seg litt rundt vil ein lett kunna avvisa slike påstandar. Dei objektive tilhøva er så gode som aldri før. EEC- diktatur trugar, og vi har hatt ei dyrtid utan sidestykke etter krigen. Utbygginga i industrien har auka. Alt dette har ført til større kampvilje i arbeidarklassen enn på lenge. Saudastreiken, streiken ved Oslo sporveger og arbeidsfolk sin aukande kamp mot EEC- tilpassinga er godt nok prov på dette. At NKP - leiinga har ført ei revisjonistisk line er einaste årsaka til at partiet ikkje har makta å denne situasjonen. Arbeidsfolk har ikkje tillit til RTL- klikken sin politikk. I det siste har det vist seg at dei stolar mykje meir på den nye marxist- leninistiske rørsle som veks fram trass i hatske åtak frå revisjonistane i NKP og SF.

Dette syner at arbeidsfolk i dag treng eit verkeleg revolusjonært marxist- leninistisk parti, ikkje eit parlamentarisk venstre- sosialdemokratisk valforbund av den typen RTL - klikken freistar gjera NKP til. Dette partiet må også dra nytte av dei erfaringane som Mao Tsetung si tenkning kan gje oss, og vera i stand til å driva aktivt massearbeid.

Tida er no komen til å retta eit avgjerande slag mot revisjonistklikken si dødsline og freista gjera NKP til eit parti som kan bera namnet sitt med rette. Skulle ikkje dette lukkast får vi heller skapa dette partiet utanfor NKP. Ingen ærleg marxist- leninist kan lenger tolerera den lina som revisjonistleiinga fører.

FRAM FOR DET KOMMUNISTISKE PARTIET!
AVVIS DEI REVISJONISTISKE KRANPETREKNINGANE!

Fra forsiden

av den organiserte motstand mot revisjonistledelsen i NKP/KU som en begivenhet av største betydning. Laget har hele tiden ansett utgivelsen av de revolusjonære i NKP/KU sitt tidsskrift - RÖDE FANE - som et særlig viktig bidrag til byggingen av en revolusjonær bevegelse i Norge, K-stud har også tidligere gitt uttrykk for dette i sin støtte-erklæring til tidsskriftet.

Den norske arbeiderklassen har idag ikke noe revolusjonært parti. Det partiet som skulle være den ledende kraft i klassens kamp, NKP, er idag fullstendig kjørt i grøften av en klikk med revisjonister og renegater, og er som organisasjon betraktet preget av evneløshet og forfall. Lederklikken er dessuten agenter for det internasjonale renegat-uvesenet med hovedsete i Moskva - de moderne revisjonistene. Skal disse folkene lenger få lov til å ha noen innflytelse i den norske arbeiderklassen? Nei, - de må bekjempes hardt når som helst og hvor som helst de måtte

stikke hodet frem. De må isoleres og settes ut av spill.

K-stud i Bergen anser Marxist-Leninistisk Front i NKP for å være den organisasjon som må være hovedkraften i det opprydningsarbeide som må til for å få rensket arbeiderklassens revolusjonære organisasjon for opportunistiske, revisjonistiske og forræderiske elementer. K-stud i Bergen gir derfor sin fulle støtte til Fronten, og anser det som sin viktigste oppgave i tiden fremover å føre kampen hardt og kompromissløst mot klasseforræderne i NKP og KU. K-stud oppfordrer også alle ærlige revolusjonære som ennå ikke har sagt klart ifra til å slutte opp om kampen og uredd ta konfrontasjoner med revisjonistledelsen og den håndtlangere! Det gjelder å rydde grunnen for arbeiderklassens revolusjonære fortropp!

ET FARLIG KOMPLOTT

DEN TYSK-SOVJETISKE AVTALEN.

Drøftingene mellom sovjet-revisjonistene og de tyske revansjistene ble tilendebrakt i Moskva i august ifjor, da de munnet ut i en avtale som bærer den tilsynelatende uskyldige titelen: "Traktat mellom SSSR og Den tyske forbundsrepublikken". I Kreml og Bonn har man i store vendinger lovprist "den nye vendingen" i de tysk-sovjetiske relasjoner, og de respektive statsoverhoders "realistiske" og "ansvarlige" politikk er blitt rost opp i skyene. Statsoverhoder, diplomater, journalister og hele propagandaapparatet i begge land har gjort sitt ytterste for å fremstille den tysk-sovjetiske traktaten som "den største historiske landevinning etter den annen verdenskrig". Videre har de hevdet at den "store forening" mellom de to gamle fiender tilsist er oppnådd, og at portene til den evige fred" endelig er blitt åpnet på vidt gap i Europa. De har gjort sitt ytterste for å fremstille det som om denne traktaten skulle være en garanti for at de to stormaktene ikke bare anerkjenner de eksisterende grenser i Europa men også lover hverandre gjensidig å avstå fra maktbruk.

ER DEN TYSK-RUSSISKE AVTALEN NOEN GARANTI FOR FREDEN OG SIKKERHETEN I EUROPA ?

Dersom man ser på den tysk-sovjetiske avtalen som adskilt fra den politikk de to stater faktisk fører, og ikke legger merke til dens innhold men bare dens "ånd", kunne man komme til å ta de vakre ordelag som for tiden utveksles mellom Moskva og Bonn for god fisk. Men sårene etter gamle brustne illusjoner er ennå ikke grodd blant Europas folk. Ennå husker man alt for godt de "høytidelige" løftene og forsikringene fra 30-årene, som gjør det vanskelig for oss idag å tro på nye løfter og forsikringer: Hitler erklærte gang på gang at han aldri ville angripe noe annet land, og han hadde skrevet under ikke-angrepsavtaler med nesten alle de stater hvis territorier han senere invaderte. De europeiske stormaktene på sin side hadde offisielt forsikret at de med alle midler aktet å "forbevare de eksisterende grenser", men i handlingens øyeblikk godtok de "Anschluss" og overvar fascistenes okkupasjon av andre europeiske småstater fra tilskuerplass. osv.

Alle og enhver som på upartisk og realistisk vis ser på den aktuelle internasjonale situasjon, alle og enhver som vurderer de sovjetiske sosialimperialistenes og de tyske revansjistenes politikk på riktig måte, kan ikke unngå å dra den slutning at den nye tysk-sovjetiske avtalen representerer et nytt og farlig komplott mot de europeiske folk såvel som mot hele verdens folk. Det er ikke vanskelig å se at det denne traktaten i virkeligheten representerer er en endelig enighet mellom to imperialistiske makter innen rammen av den amerikansk-russiske strategi for å opprettholde de dominerende posisjoner i Europa, og holde på sine interesse-sfærer. Det er forsøkene fra sovjet-revisjonistenes og fra Bonn-revansjistenes side på å underlegge seg Europa politisk og økonomisk som tydeligst er den underliggende bevegelse for denne traktaten.

MOSKVA-AVTALEN OG DET TYSKE SPØRSMÅL

Løsningen av det tyske spørsmål - et av de viktigste problemene som ble stående uløst etter siste krig - er tett forbundet med hele vårt kontinents skjebne og har alltid opptatt Europas folk. Alle har med den største oppmerksomhet fulgt med i det som har skjedd på dette området i løpet av de siste 25 år, og på mange måter har det tyske spørsmål fungert som et "politisk barometer" i hele denne tiden.

Det er på tide å stille spørsmålet: Er virkelig avtalen som ble undertegnet i Moskva i fjor noen egentlig løsning på det tyske spørsmål og på Europas sikkerhetsproblemer?

I overenskomsten som ble undertegnet den 12. august i Moskva, og i de tallrike talene som sovjet-lederne har holdt i denne anledning ser det ut til at de totalt har glemt eller fornektet sin tidligere politikk i denne saken. Gang på gang erklærte nemlig Krustsjov personlig og senere de nåværende sovjet-lederne at Sovjet-Unionen ikke stort lenger kunne vente på å få

undertegnet en fredstraktat med de to tyske stater, og i tilfelle av at Bonn ikke ville gå med på dette, så ville Sovjet undertegne traktaten med DDR separat. Hvordan kan det så ha seg at revisjonistene i Kreml nå plutselig har glemt dette som var et så fundamentalt problem i Sovjets utenrikspolitikk? Faktum er nemlig at når det gjelder spørsmålet om fredstraktat så har sovjet-lederne i virkeligheten kapitulert over hele linjen overfor Bonn. De aksepterer situasjonen slik vest-maktene og den tyske forbundsrepublikken stiller dem overfor den. Dette betyr i realiteten at de aksepterer de klare brudd som er blitt gjort mot Jalta- og Potsdam-avtalene, det betyr videre en klar fornektelse av alle de idealer som det sovjetiske og alle anti-fascistiske folk har kjempet for, og det betyr ødeleggelsen av ethvert håp om en gang for alle å utrydde den tyske militarismen og revansjismen - den evige kilde til krig og aggressjon i Europa.

Men sovjet-revisjonistene kan ikke lure noen til å tro at overenskomsten med Bonn på noen måte kan erstatte en fredstraktat med Tyskland. Spørsmålet om en slik fredstraktat angår nemlig ikke bare Sovjetunionen, det er derimot et nøkkel-problem for alle de europeiske stater som kjempet mot nazismen. Hitler-Tyskland ble slått av den store anti-fascistiske koalisjonen, og det skulle være helt klart at alle de stater som var med å kjempe mot fascismen også skulle være selvskrevne når det gjelder å undertegne fredstraktat med Tyskland, slik tilfellet var med Italia. Det beseirede Tyskland eksisterer idag vider uten å ha skrevet under på noen fredstraktat etter siste krig. Europas og verdens folk som led under nazismens åk er først og fremst U.S.A., Storbritannia og Frankrike takk skyldig for dette. Disse stater har trampet ned de vedtak som de allierte fattet under krigen, de har hjulpet nazismen til å overleve i Vest-Tyskland, og idag hjelper de den tyske militarismen på bena igjen.

hans venner prøver å få oss til å tro. Det er bare en rettferdig og akseptabel løsning på det tyske spørsmål og det er at alle stater som deltok i den anti-fascistiske koalisjonen undertegner en fredstraktat; en slik traktat kan ikke erstattes av en avtale som to tilfeldige partnere slutter med hverandre.

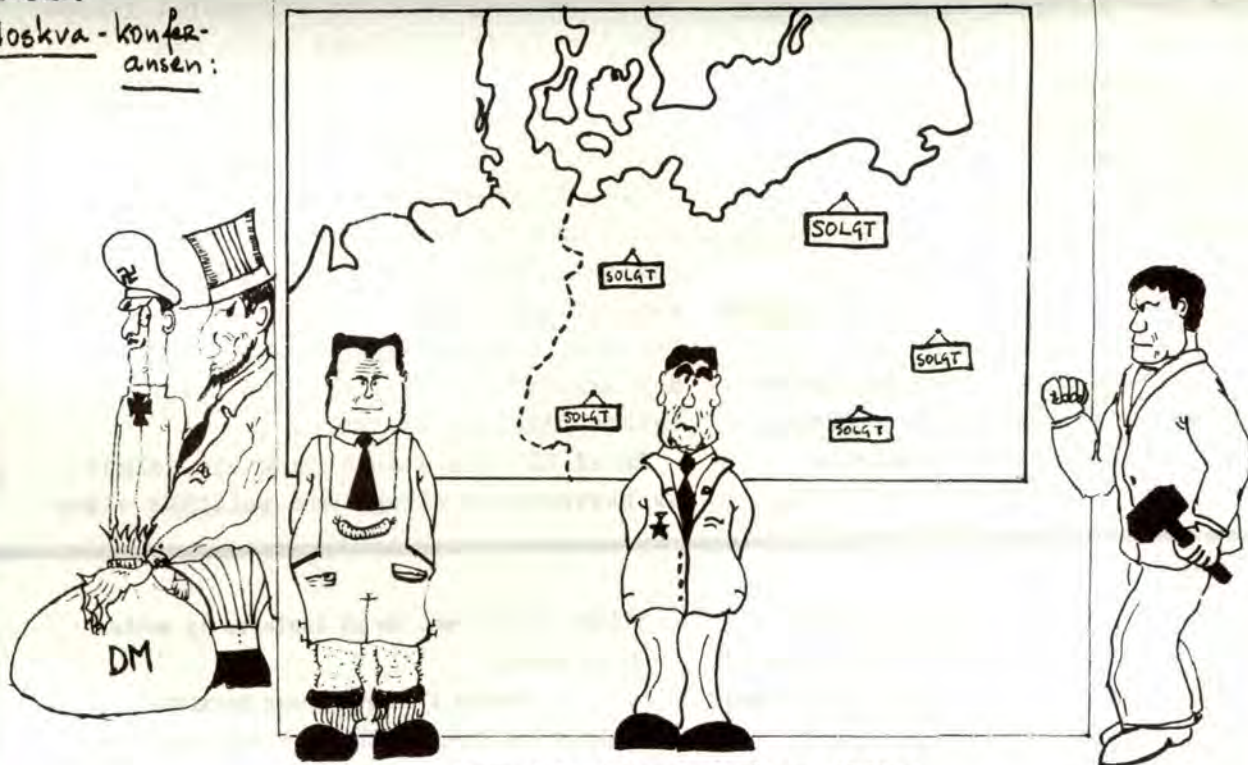
Den stilling som sovjet-lederne idag inntar til det tyske spørsmål krenker hele det tyske folks interesser, dette folket som har villet frigjøre seg fra militarisme og revansjisme og bygge seg et virkelig demokrati og en virkelig fred i samarbeide med Europas folk. Den traktaten som revisjonistene har undertegnet med Bonn-regimet undertrykker ikke bare de demokratiske og anti-fascistiske kreftene i Tyskland, men forsikrer også de regjerede krefter i Bonn om hjelp og samarbeide og rettferdiggjør og oppmuntrer deres revansjistiske og ekspansjonistiske grådighet.

MOSKVA-AVTALEN:
EN GROV KRENKELSE AV DDR SOM SUVEREN STAT

Opprettelsen av DDR var en stor seier for hele det tyske folk, og en hendelse av stor historisk betydning. Alle anstrengelser fra DDR selv og fra alle anti-fascistiske og fredselskende krefter i verden for å få anerkjent denne staten på like linje med Vest-Tyskland har vist at dette har vært et av grunnlagene for løsningen av det tyske spørsmål. Anerkjennelse av DDR har alltid vært sett på som et spørsmål som er nært forbundet med en virkelig sikring av freden i Europa, og i motsetning til de imperialistiske maktters (deriblant også Bonn-regimets) interesser.

I og med undertegnelsen av den tysk-russiske pakt i Moskva har Kreml-lederne avgitt et knusende slag til DDR - til denne statens politiske posisjon, til dens navn og internasjonale prestisje.

Etter
Moskva-konferan-
ansen:

-Hva skal vi finne på nå da, Willy?

-Ja det kan du si, Leonid, det kan du si

Sovjetunionen under Josef Stalins ledelse ville aldri slått inn på en slik forræderisk politikk, mens derimot de revisjonistiske renegatene under ledelse av Bresjnev og Kosygin har tatt seg til rette og har rehabilitert og anerkjent den tyske forbundsrepublikken betingelsesløst. De har betingelsesløst anerkjent en stat som burde ha undertegnet en fredstraktat som naturlig nok burde ha omfattet opp til flere restriktive klausuler. Takket være sovjet-revisjonistene og deres løpergutter er det nå blitt satt ut av betraktning at også den tyske forbundsrepublikken burde gi sine garantier for grensene i Europa.

Denne "løsningen" på det tyske spørsmål er på ingen måte så utmerket som hr. Kosygin og

Under Moskva-forhandlingene er DDR ikke blitt behandlet som noen uavhengig og suveren stat men snarere som et landområde andre makter og stater fritt kan bestemme over og diktere hva de vil. Sovjet-revisjonistene har behandlet DDR som et stykke gods som de kan bestemme over, selge, sette i pant og påtvinge en hvilken som helst politisk bestemmelse.

Inn til den siste tiden har sovjet-lederne satt som betingelse for enhver avtale-slutning med Bonn at DDR først måtte anerkjennes av Vest-Tyskland. De satt som betingelse at Bonn-regimet definitivt måtte slutte med å handle som om det representerte hele Tyskland og gikk bort fra å arbeide for "tysklands gjenforening" (d.v.s. deres oppløsning av DDR). I den traktaten som nå

Forts side 5.

er undertegnet finner vi derimot ikke spor av noen som helst slags betingelser fra sovjet-ledernes side. Moskva-propagandaen prøver nå å rettferdiggjøre denne kapitulasjonen som sovjet-lederne er ansvarlige for ved å late som om at det i følge traktaten skulle være klart at begge parter anser grensene mellom Øst- og Vest-Tyskland som urørbare og uforanderlige.

Men slike bort-forklaringer kan ikke skjule de reelle forhold. Det er nemlig ikke desto mindre tilfelle at Den tyske forbundsrepublikken ikke anerkjenner DDR, og internasjonalt fortsetter med å late som om den skulle representere hele den tyske nasjon og anse DDR som et område som bare midlertidig eksisterer utenfor dens territorium, og at det bare er et spørsmål om tid og midler før Tyskland er "gjenforent". Denne politikken som et Vest-Tysklands offisielle linje overfor DDR, er nå blitt offisielt akseptert av sovjet-revisjonistene. Disse har nemlig anerkjent den noten som Bonn rett til dem den 12. august 1970 som et offisielt dokument og som en del av traktaten. I denne noten uttrykker vest-tyskerne det påståtte "tyske ønske" om å "arbeide for en fredelig gjenforening av de to tyske stater". Ifølge et fransk pressebyrå har Gromyko sagt rett ut under Moskva-forhandlingene at "begrepet om grensenes urørbarehet ikke behøver å utelukke senere endringer ved forhandlinger". Pressebyrået kommenterer: "Dette er viktig fordi at denne uttalen, selv om den ikke er nevnt i avtale-teksten, er kommet i løpet av forhandlingene, og derfor er relevant når det gjelder fortolkningen av traktatens tekst".

Faktum er at mens sovjet-revisjonistene har gjort store innrømmelser overfor Vest-Tyskland, så har ikke de imperialistiske statene løftet en finger i retning av å ville anerkjenne DDR, og forsvarer helt ut Bonns politikk overfor denne staten. Det er helt klart at Sovjet-lederne nå vil ofre DDR. Denne staten vil bli solgt stykkevis eller hel, den vil miste sine rettigheter, bli ydmyket alt etter omstendighetene. Herrene i Kreml er svært så lydhøre overfor Bonn-revansjistenes ønsker, men er helt likeglade med DDR og hele det tyske folkets interesser.

BERLIN-SPØRSMÅLET

Selvom det ikke nevnes i traktaten, så har de vest-tyske lederne som var i Moskva for å forhandle offentlig uttalt at sovjet-lederne under forhandlingene sa seg villige til å innrømme "værlige rettigheter" til Vest-Berlin overfor Bonn. Dette vil i realiteten si at de nå aksepterer Vest-Berlin som en del av Den tyske forbundsrepublikken. Sovjet-lederne gir altså nå store konsesjoner til Vest-Tyskland i Berlin-spørsmålet, som truer denne byens integritet og suverenitet. Dette er nok en innrømmelse til Bonn-regimet, revansjistiske grådighet fra kreml-revisjonistenes side. For ikke lenge siden gjorde sovjet-lederne det klart at Vest-Berlin var å anse som et territorium for seg selv med uavhengig og internasjonal status og at spørsmålet om forholdet mellom de to delene av Berlin var et anliggende for DDR. Hvordan kan de da idag ta seg den frihet å henvende seg til Bonn-regimet for å "gjøre opp" Berlin-spørsmålet, for å "utjevne situasjonen" o.s.v.? Vi finner her et nytt prov på at Bresjnev-Kosygin-klikken handler over hodet på DDR.

EN NY FOLKEFIENDTLIG IMPERIALISTISK ALLIANSE

Den tysk-sovjetiske traktatens betydning ligger ikke i dens umiddelbare virkninger men i dens ytterste internasjonale konsekvenser, i det at den har åpnet opp for den russiske sosialimperialismen og den tyske revansjismens aggressive planer. I Europa ser vi nå at en ny imperialistisk allianse er i ferd med å bli til, en ny maktkonstellasjon som før eller siden vil komme til å forlange mer "Lebensraum" og true freden og sikkerheten i Europa.

Traktaten har som oppgave å sansjonere og opprettholde stormaktens interesser i Europa og sikre dem handelfrihet og intervensjonsrett overfor andre stater. Det er riktig at grensene i Europa i traktaten blir anerkjent som "urørbare", men dette kan i virkeligheten bare gjelde de etablerte interesserens grenser. Kan man egentlig snakke om noen "grensenes urørbarehet" i Europa idag når man kjenner til Russlands politikk med "begrenset suverenitet" overfor dets satellitt-land? eller USA's politikk som gjennom NATO gir seg selv rett til å intervensjonere i sine alliertes anliggender når det foreligger trussel mot landets "uavhengighet" og "sikkerhet"? Kan man snakke om noen "grensenes urørbarehet" når man vet at det står amerikanske eller sovjetiske tropper i en rekke land i Europa, som kan komme og gå som de vil uten å bli kontrollert på noen som helst

måte av myndighetene i vedkommende land? For bare to år siden gikk russiske tropper inn i Tsjekkoslovakia. Skal vi nå gå rundt å tro at noe liknende ikke skal kunne gjenta seg på grunnlag av "forpliktelsene" i den tysk-sovjetiske traktaten? Det ville være naivt å tro noen slikt, for selv om Vest-Tyskland i følge traktaten for øyeblikket lar Sovjet-revisjonistene gjøre som det passer dem innen sitt interesseområde, så er deres endelige mål å underminere revisjonist-imperiet ad "fredelig" vei.

OPPDELING AV EUROPA

De avtaler som nå er sluttet mellom Moskva og Bonn vil ikke få noen enkel tilværelse uten at det blir gitt gjensidige konsesjoner (slik det er tilfelle med enhver avtale som sluttes mellom imperialistiske makter). Som takk for sin anerkjennelse av revisjonistenes dominans i Øst-Europa er Bonn blitt lovet Moskvas støtte i sin ekspansjonistiske politikk i Vest-Europa.

IMPERIALISTENE I MOSKVA OG BONN STYRKER SIN STILLING - EUROPAS FOLK MÅ TA OPP EN KONSEKVENT ANTIIMPERIALISTISK KAMP.

Det nye tysk-sovjetiske samarbeidet i Europa vil bidra til å gi Vest-Tyskland den dominerende posisjonen, ikke bare på det økonomiske området, men også på det politiske innen EEC. Den nye "åpningen mot øst" som Bonn-regimet har gått inn for, og den sovjetiske kuvendingen i tysklandsspørsmålet fører til en styrkning av den tyske revansjismens ekspansjonistiske planer. Det tysk-sovjetiske samarbeidet er en direkte trussel mot de øvrige europeiske lands interesser og mot freden i Europa. Det er derfor endel borgerlige kretser i vest-Europa som har tatt skrekken: Selv om historien aldri noen sinne har vist eksempel på at den tyske militarismen har gått seg på halvveien, og Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia ikke levner oss noen tvil om Kreml-revisjonistenes planer, så fins det flere borgerlige statsmenn og regjeringer i Vest-Europa som innbiller seg at den gamle aggressive tonen mellom Moskva og Bonn skal komme til heder og verdighet igjen gjennom forskjellige slags politiske manøvre og ved å spille på de tradisjonelle motsigelser mellom de to land. Det fins også dem i Vest-Europa som tror at USA vil benytte sin innflytelse og sine posisjoner i Europa til å gjøre front mot det tysk-sovjetiske samarbeidet, andre innbiller seg at en all-europeisk sikkerhetskonferanse vil kunne gjøre nytten. Men ingen av disse metode er effektive når det gjelder å bekjempe utviklingen av denne nye imperialistiske alliansen. Det eneste som kan sikre freden i Europa er konsekvent kamp mot den russiske sosialimperialismen, den tyske revansjismen og USA-imperialismen.

"REGULERINGEN" AV DET TYSKE SPØRSMÅL - ET LEDD I IMPERIALISTMAKTENES GLOBALE STRATEGI

Sovjet-revisjonistene gjør for tiden stort nummer av at avtalen med Brandt & Co er et viktig skritt på veien mot "europaisk sikkerhet". Dette er intet annet enn en kjempebløff. Ved å lansere dette slagordet prøver de å tilsløre den farlige situasjonen de har skapt i Europa og sine aggressive planer annenhets i verden. Med "europaisk sikkerhet" mener de i virkeligheten sikkerhet for seg selv til å gjennomføre sine egne aggressjonsplaner.

På flere måter passer overenskomsten mellom Moskva og Bonn inn i Washingtons globale strategi. Også de amerikanske imperialistene såvel som sovjet-revisjonistene prøver å opprettholde sine interesseområder i Europa, samt freden med Sovjet-Unionen for å få lettere spillerom i Sør-Øst-Asia hvor hovedtyngden av deres aggressjon for tiden er konsentrert. "Reguleringen" av det tyske spørsmål hjelper til å opprettholde status quo, og intet er vel mer til hjelp for begge de to største imperialistmaktenes i verden idag i deres arbeid for å opprettholde verdenshegemoni. Moskva-avtalen truer ikke på noen måte deres interesser i Europa, men er snarere en sansjonering av dem.

MEN EUROPAS FOLK MÅ IKKE GJØRE SEG ILLUSJONER OM FRED SELVOM DER ER OPPNÅDD EN SLAGS STABILITET, HISTORIEN HAR NEMLIG FØRT VIST AT EN AVBØYNING FOR DEN TYSKE REVANSJISMEN HAR FÅTT KATASTROFALE FØLGER.

(Etter en artikkel i den albanske avisen "Zeri i Popullit".)

SLUTT OPP OM

Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid
Postboks 3829 Ullevål Hageby
Oslo 8.

KAMPEN MOT EEC og dyrtid

marxistisk-leninistisk arbeideravis

KLASSEKAMPEN utgis av ei gruppe marxist-leninister. Den kommer ut månedlig, inntil videre.
KLASSEKAMPEN får stadig flere lesere, bli en av dem du og! Abonnement kan teknes gjennom å sende femten kroner til KLASSEKAMPEN, marxist-leninistisk arbeideravis, Tveita Postkontor, Oslo 6. Postgiro 20 66 99.
KLASSEKAMPEN er ei avis av og for arbeidsfolk. Redaksjonen mottar med glede artikler, kommentarer og annet stoff.

KINA I DAG

Utkommer hver måned

Utgitt av Kultur- og Opplysningsavdelingen ved Folkerepublikken Kinas Ambassade i Norge, Inkognitogata 11, Oslo 2.

Ansvarlig for redaksjonen: Yu Meng-chia

Postadresse: Inkognitogata 11, Oslo 2. Telefon: 44 96 74.

REDAKSJONEN BEKLAGER:

Da vi ga ut forrige nummer av RØDE STJERNE (april 1970) kom vi til å love litt for mye, nemlig at avisen skulle komme ut regelmessig med ikke altfor lang tid mellom hvert nummer. Vi oppfordret i denne anledning folk til å tegne støtte-abonnement og fikk i denne anledning en god del tiere fra folk rundt omkring i landet. Vi vil her benytte anledningen til å takke disse. Grunnen til at det har gått så lang tid siden forrige nr. av RØDE STJERNE som et år er i hovedsak at vi ikke er noe stort lag og at det krever temmelig mye av vår kapasitet å få til en avis. Klassekampens oppgaver er som kjent mange og vi har i tiden som er gått funnet å måtte prioritere andre oppgaver fremfor det å lage avis. Vi håper at våre kamerater tillgir.

red.

POLITISK PLATTFORM FOR

MARXIST- LENINISTISK FRONT I NKP

DET KOMMUNISTISKE PARTIS GRUNNLAG

Det kommunistiske parti er proletariatets politiske parti. Det bygger på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Marxismen er det teoretiske grunnlaget for den vitenskapelige sosialismen, utformet av Marx og Engels. Marxismen lærer oss lovene for samfunnets utvikling, fra det første primitive felles-samfunn til slavesamfunnet, fra slavesamfunnet til føydalsamfunnet, fra føydalsamfunnet til kapitalismen, og fra kapitalismen til sosialismen som går over i kommunismen — det klaseløse samfunn.

Marxismen påviser klassekampen som drivkraften i utviklingen av samfunnet, arbeiderklassens historiske rolle og oppgave, og den påviser kapitalismens utbyttings-system.

Leninismen er marxismen i imperialismens og den proletariske revolusjons tidsalder. Lenin videreutviklet læren om statens klassekarakter, om staten som maktapparat i den herskende klasses hender. Han påviste nødvendigheten av og utformet læren om proletariatets revolusjonære parti.

Stalin forsvarte og utviklet marxismen-leninismen under den første, vanskelige periode av sosialismens oppbygging i Sovjetunionen. Under disse harde vilkårene utviklet Stalin teorien om sosialismens oppbygging i et enkelt land.

Mao Tsetung har utviklet marxismen-leninismen i perioden med de undertrykte folks kamp for nasjonal og sosial frigjøring. Hans lære om folkekrigen har universell gyldighet. Mao Tsetung har konkret, gjennom kulturrevolusjonen i Kina, påvist klassekampens former under den sosialistiske epoke, og med genial vitenskapelig innsikt vist hvordan kampen mot klassefienden må føres i denne epoke for å styrke proletariatets diktatur og sikre overgangen til det klaseløse, kommunistiske samfunn. Mao Tsetungs tenkning er marxismen-leninismen i vår tid.

I dag går hovedmotsigelsen i verden mellom de undertrykte folk på den ene siden og imperialismen og sosialimperialismen på den andre. Proletariatets strategiske hovedfiende i vårt land er monopolkapitalismen, den taktiske hovedfiende er revisjonismen. Revisjonismen fornektet den proletariske revolusjon og avvæpner arbeiderklassen ideologisk ved å spre ill.asjoner om en fredelig, parlamentarisk vei til sosialismen.

For at arbeiderklassen skal vinne seier er det også en forutsetning at borgerskapets redskap, sosialdemokratiet, endelig og for godt fravristes sitt grep over arbeiderbevegelsens organisasjoner.

MOTSIGELSENE I DAGENS VERDEN

De grunnleggende motsigelser i dagens verden er, slik en av vår tids store marxist-leninister, Lin Piao, har formulert det:

»Motsigelsen mellom de undertrykte nasjonene på den ene siden og imperialismen og sosialimperialismen på den andre, motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet i de kapitalistiske og de revisjonistiske land, motsigelsen mellom de imperialistiske og sosialimperialistiske og mellom de imperialistiske land innbyrdes, og motsigelsen mellom de sosialistiske land på den ene siden og imperialismen og sosialimperialismen på den andre.»

I dag går den viktigste motsigelsen mellom de undertrykte nasjoners folk på den ene siden og imperialismen — som er kapitalismen i sin mest utviklede og døende periode — og sosialimperialismen, som er sosialisme i ord og imperialisme i handling, på den andre siden. Imperialistene med sin undertrykkelse og aggresjon, utgjør i dag hovedsiden i denne motsigelsen.

Imidlertid stilles imperialismen, med USA-lederne og dagens »sovjetledere» i spissen, overfor økte vanskeligheter både ute og hjemme. Den såkalte Bresnev-doktrinen avslører fullt ut dagens »sovjetledere» imperialistiske målsetting. På dette grunnlag står de i dag side om side med verdens folks fiende nummer en — USA-imperialismen. Den forbyrterse krigen i Sørøst-Asia og okkupasjonen av Tsjekkoslovakia er klare eksempler på den forråttelse som imperialismen og sosialimperialismen befinner seg i.

Men nettopp i dag ser vi hvordan det arbeidende folk verden over øker sin kampaktivitet mot undertrykkelse, og på den måten bidrar de — etter hvert som klassekampen skjerpes — til å framskynde dagen for såvel imperialismens som sosialimperialismens endelige nederlag.

Forholdet mellom lederne i USA og dagens »sovjetledere» består i såvel samarbeid som kamp dem imellom. For å beholde sine posisjoner tvinges de til samarbeid med henblikk på en nykolonial oppdeling av verden i »innflytelses-sfærer». På den annen side bekjemper de hverandre i den hensikt selv å bli den dominerende. Under presset fra verdens folk blir imidlertid enheten mellom dem mest framtrædende, hvilket bl. a. har resultert i planer om »kollektive sikkerhetssystemer» i Europa og Asia, for i fellesskap å stå imot folkenes økende anti-imperialistiske kamp. De nye lederne i Kina har ført Sovjetunionen bort fra den sosialistiske oppbyggingens vei, som ble staket opp av Lenin og videreført under Stalin. Ut fra den moderne revisjonismen går nå de nye lederne til innføring av et kapitalistisk utbyttingssystem av en ny type, som skal tjene som basis for det »nye» borgerskapets diktatur over det arbeidende folk i Sovjet-unionen og Øst-Europa. Dette har igjen skjerpet klassemotsetningene i Sovjetunionen. Det sovjetiske folket, med sine ærerike revolusjonære tradisjoner under bolsjevikenes ledelse, vil nødvendigvis komme til å reise seg til kamp mot denne reaksjonære utviklingen. Det er alle kommunisters plikt å ha tiltro til og understøtte sovjetfolkets kamp for sosialismen.

»Sovjetlederne» er dessuten kommet i et antagonistisk forhold til de sosialistiske land, først og fremst til Kina og Albania. Dette har nødvendigvis ført til en stadig mer aggressiv politikk som har nådd sine foreløpige høydepunkter i væpnet aggresjon og pågående krigsforberedelser mot Folkets Kina.

Med marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning som veiviser, marsjerer kommunistene framover i sluttet lag med verdens folk. For hver dag avslører imperialismen og sosialimperialismen sine rovriske og aggressive trekk. Arbeiderklassen herdes stadig i kamp mot kapitalistisk utbytting og undertrykkelse. Sosialismens krefter vokser i omfang og styrke og vil bli imperialismen og sosialimperialismen fullstendig overlegen.

DE GRUNNLEGGENDE MOTSIGELSER I DET NORSKE SAMFUNN

Hovedmotsigelsen i det norske samfunn av i dag går mellom det arbeidende folk og monopolkapitalen.

For de breie lag av folket, arbeidere og funksjonærer, fiskere, småbrukere, studenter, og intellektuelle, er monopolkapitalen hovedfienden. Denne motsigelsen mellom folket og monopolkapitalen gir seg uttrykk i klassekampen, som er selve drivkraften i samfunnsutviklingen. Gjennom sitt herredømme over statsapparatet organiserer monopolkapitalistklassen utbyttingen av arbeiderklassen, og styrker sin egen maktposisjon. På dette vis kan monopolkapitalen, utenom sin økonomiske makt og sitt ideologiske hegemoni, støtte seg på den væpnede makt — politi og militær — som gjennom NATO er koordinert med USA-imperialismen. Dette system har som sitt viktigste formål å beskytte kapitalistene mot arbeiderklassens framstøt for å overta eiendomsretten til produksjonsmidlene.

En eventuell sammensmelting av NATO og Warszawapakten til et »all-europeisk sikkerhetssystem» vil, også for Norges vedkommende, være et tiltak som fremmer ytterligere styrking av storborgerskapets og monopolkapitalens stilling. Den samme hensikt ligger bak arbeidet for tilslutning til monopolforbund som EEC og NORDØK.

Parlamentarismen er den form monopolkapitalens diktatur har i dagens Norge. Men parlamentarismens formelle kjennetegn — de borgerlig demokratiske rettighetene — eksisterer bare så lenge monopolkapitalen kan utøve sitt diktatur med fredelige midler.

Etterhvert som krisen i kapitalismen skjerpes, og klassekampen dermed får en mer åpen form, gjør to tendenser seg gjeldende:

Monopolkapitalen forsøker å velte økte økonomiske byrder over på det arbeidende folk i form av stigende skatter, høyere levekostnader, »nye» lønssystemer, tidsstudier og rasjonalisering. Dermed nytter monopolkapitalen sitt politiske hegemoni og makten over sitt statsapparat til i stigende grad å smelte de store organisasjoner (også LO) sammen med staten til en korporativ struktur som ytterligere konsentrerer makten i hendene på den herskende klasse, storborgerskapet.

Folkevalgte organers innflytelse avvikles etterhvert, og økonomien militariserer. Staten får klarere fascistiske trekk, ettersom den uthuler de demokratiske rettigheter som folket har tilkjempet seg. Det arbeidende folk utsettes for økt utbytting, og — hvis kapitalistene føler sine interesser truet for alvor — for direkte voldelig undertrykkelse.

Mot denne reaksjonære utviklingen vil folket reise seg til kamp. Men monopolkapitalens diktatur kan bare brytes når arbeiderklassen, i forbund med alle progressive lag av folket, organiserer kampen i samsvar med sin grunnleggende politiske interesse, sosialismen — slik at den munner ut i en voldelig revolusjonær omveltning som knuser borgerskapets statsapparat og naakt. Målsettingen for den sosialistiske revolusjon vil være å oppheve den private eiendomsrett til produksjonsmidlene, slik at folket selv overtar disse som samfunnsmessig eie.

Derfor må arbeiderklassen opprette sin egen statsmakt — proletariatets revolusjonære diktatur — det vil si demokrati for arbeidsfolket og diktatur over borgerskapet i alle dets uttrykksformer.

Bare en slik arbeidermakt — som konsekvent vil nedkjempe alle former for borgerskapets makt og kultur, som har tjent det gamle folkefiendtlige utbyttingssystem — kan befeste sosialismen og legge grunnen for en ny kultur og virkelig frihet for folket: det klaseløse kommunistiske samfunn — i samarbeid med hele verdens frigjorte folk.

For å oppnå dette må proletariatet i Norge avsløre og bekjempe borgerskapets agenter i arbeiderbevegelsen: opportunistene, sosialdemokrater og de moderne revisjonister, og skape en virkelig revolusjonær ledelse for sin kamp. En slik utvikling er nå i sin begynnelse. Etterhvert som klassekampen skjerpes avsløres DNA's og revisjonistbyråkratenes klassesamarbeid av arbeiderne. Det kvasi-radikale SF er allerede avfeid, og den skjerpede kampen mot revisjonistledelsen i NKP vinner økt oppslutning — mens SUF(m-l) og de marxist-leninistiske arbeids- og studiegrupper er i framgang.

Under ledelse av et kommunistisk parti vil arbeiderklassen styrke sin posisjon, og grunnen legges for sosialismens seier i Norge.

KAMPEN FOR DET KOMMUNISTISKE PARTI

Klassekampens allmenne erfaringer, slik de er sammenfattet i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning, påviser nødvendigheten av arbeiderklassens kommunistiske parti. Partiet er en forutsetning for en seierrik kamp, både mot monopolkapitalen og imperialismen, og i gjennomføringen av den sosialistiske revolusjon og utviklingen av proletariatets diktatur fram mot kommunismen. Som representant for arbeiderklassens mest framskredne elementer, organisert etter den demokratiske sentralismens prinsipper, skal det kommunistiske parti lede og samordne det arbeidende folks kamp. Den norske arbeiderklasse har i dag ikke noe enhetlig kommunistisk parti. I Norges Kommunistiske Parti, med en ærerik fortid fra de store klassekampene i mellomkrigsårene, og i kampen mot nazi-okkupantene, har det i alle etterkrigsår foregått en kamp mellom to hovedlinjer: en ærlig revolusjonær linje, og forskjellige utgaver av en i hovedsak opportunistisk og borgerlig-demokratisk linje.

Allerede under krigen slo den revisjonistiske Furubotn-klikken, under sterk motstand fra de aktive kommunistiske motstandsgrupper, inn på en kapitalistisk linje overfor det nasjonale borgerskap. Den støttet opp om en nasjonalistisk klassesamarbeidspolitikk etter krigen, en politikk som bidro til monopolkapitalens fullstendige konsolidering, samtidig som den norske økonomi ble underlagt USAs strategi for imperialistisk ekspansjon gjennom Marshallplanen.

Oppgjøret med Furubotn-klikken, som ble utløst i 1949 ved partiets tilbakegang, kunne gjennomføres fordi det i medlemsmassen var motstand mot Furubotns borgerlig-nasjonalistiske linje. Men oppgjøret ble ufullstendig fordi den studievirkomhet som hadde vært drevet under og etter krigen, vesentlig var basert på materiale som førte medlemmene bort fra den marxist-leninistiske linje. Medlemsmassens politiske underbygging var derfor ikke sterk nok til at de kunne ta oppgjøret i sine egne hender, og føre det inn i riktige politiske baner. Dette gjorde at opportunistene, som utgjorde flertallet i partiets ledelse, i stedet for å rette opp svakheter og feil — politiske såvel som organisatoriske — partiet var blitt belemret med, fikk anledning til å legge opp til en politisk linje som fortsatte som før.

Partiprogrammet fra 1953, hvis grunntrekk fortsatt er gjeldende innen NKP's nåværende ledelse, viser også dette. Det sprer illusjoner om muligheten av å opprette sosialismen gjennom alminnelig parlamentarisme og et flertall i Stortinget, og benekter med denne politikken nødvendigheten av en revolusjonær omveltning og proletariatets diktatur. Som følge av dette sluttet de samme ledere opp om Krustsjov-klikkens anti-kommunistiske framstøt på SUKP's 20. kongress.

Partiprogrammet av 1960 viser en ytterligere utglidning i revisjonistisk og borgerlig retning. Fra begynnelsen av 60-årene gikk store deler av parti-ledelsen inn for å underordne seg sosialdemokratiet fullstendig ved en prinsipplos enhetspolitikk overfor de sosialdemokratiske lederne. Ledelsen og gruppen bak denne politikken, fikk også store deler av medlemmene mot seg og ble kastet. Men de ble igjen avløst av nye opportunistere. Revisjonismen i ledelsen har utartet seg ytterligere.

Den nåværende ledelsens politikk går ut på å likvidere NKP som et klassekampparti, og såvel politisk som organisatorisk stadfeste opprettelsen av et nytt »venstre»-sosialistisk parti.

I ethvert kommunistisk parti eksisterer det motsigelse mellom borgerlig og proletær tenkning, som en følge av klassemotsetningene i samfunnet. I dag har den borgerlig-revisjonistiske retningen en utstrakt dominans i partiet på grunn av manglende kommunistisk skoling, som har medført en langsom utarting. Motsetningen mellom den revisjonistiske ledelsen og marxist-leninistene i partiet har etterhvert antatt antagonistisk karakter.

I denne kampen må revisjonistene lide nederlag og marxist-leninistene seire. Marxist-leninistenes seier vil bety et fullstendig og definitivt brudd med revisjonismen, fornyelse av partiet kadre, og en altomfattende gjenreisning av Norges Kommunistiske Parti i samarbeid med alle andre marxist-leninistiske grupperinger utenfor partiet.

Om revisjonistene fortsatt skulle få dominere, ville det bety en fullstendig ødeleggelse av Norges Kommunistiske Parti. Dette ville nødvendiggjøre at man helt fra grunnen av begynner arbeidet med å bygge opp et kommunistisk arbeiderparti, basert på marxismen-leninismen, Mao-Tsetungs tenkning. I et slikt partibyggende arbeid vil det for oss være absolutt en nødvendighet å samordne kreftene med andre marxist-leninistiske organisasjoner.

Opportunismen utstrekker ikke anerkjennelsen av klassekampen til det som er hovedsaken, til overgangsperioden fra kapitalismen til kommunismen, til perioden da borgerskapet blir styrtet og fullstendig tilintetgjort, men stanser opp foran den. I virkeligheten er denne perioden uunngåelig en periode av makedøst voldsom klassekamp i makedøst skjerpete former, og følgelig må også staten i denne perioden uunngåelig være en stat som er demokratisk på en ny måte (for proletariatet og de eiendomsløse i det hele tatt) og diktatorisk på en ny måte (for borgerskapet).

Videre. Kjernen i Marx' lære om staten er bare blitt mestret av dem som forstår at en enkelt klasses diktatur er nødvendig ikke bare for ethvert klasse-samfunn i sin alminnelighet, ikke bare for proletariatet som har styrtet borgerskapet, men også for hele den historiske periode som skiller kapitalismen fra »det klaseløse samfunn», fra kommunismen. Formene for den borgerlige stat er uhyre forskjellige, men deres vesen er det samme: alle disse statene, uansett hvilken form de har, er på det ene eller andre vis, i siste instans ubetinget borgerskapets diktatur. Overgangen fra kapitalismen til kommunismen må selvsagt frembringe en veldig rikdom og mangfoldighet av politiske former, men kjernen i saken er og blir ubetinget det samme: proletariatets diktatur.

Lenin (Staten og revolusjonen).

RØDE FANE

MED NYTT NUMMER
ANNENHVER MÅNED.

Lossalgsprisen blir i år 2 kroner, men for abonnement er vi (p. g. a. omkostningene ved utsendelsen) nødt til å ta 15 kroner pr. år. Bestillinger sendes: RØDE FANE, boks 2863 Kampen, Oslo 5. (Merk: NY ADRESSE.)

MARXIST- LENINISTISK FRONT I NKP

trenger økonomisk støtte for å kunne sende ut kamerater og knytte kontakter med interesserte på ulike steder, og hjelpe dem med å organisere studiearbeidet.

Bidrag sendes til:
Kampfondet,
RØDE FANE,
postboks 2863 KAMPEN,
Oslo 5.
Postgiro 206842.
Merk talongen: Kampfondet.

